

Virsraksts: Dzīvokļa īpašnieka kā patērētāja tiesību aizsardzība Patērētāju tiesību aizsardzības centrā un administratīvajā procesā tiesā

Tēze: Atsevišķi dzīvokļu īpašnieki kā patērētāji (jautājumos, kas skar individuālās attiecības starp dzīvokļa īpašnieku un mājas pārvaldītāju) un arī dzīvokļu īpašnieku kopums kā patērētāju kopums varētu vērsties Patērētāju tiesību aizsardzības centrā savu patērētāju interešu aizsardzības nolūkā, tostarp iepretim mājas pārvaldītājam, kuru dzīvokļu īpašnieku kopums nolīdzis mājas pārvaldīšanai.

Tēze: Laikā, kamēr nav izveidojies privatizēto dzīvokļu īpašnieku kopums un par mājas pārvaldīšanu gādā pašvaldība, ir pieļaujama iespēja atsevišķam dzīvokļa īpašniekam kā patērētājam vērsties Patērētāju tiesību aizsardzības centrā, prasot aizsardzību jautājumos, kas skar individuālās attiecības starp dzīvokļa īpašnieku un mājas pārvaldītāju.

Tēze: Jautājumā par pašu pārvaldīšanas pienākuma būtību jeb galveno saturu, proti, ciktāl sniedzas mājas kopējās pārvaldīšanas pienākums attiecībā uz mājas kopīpašumu un par šā pienākuma pildīšanai nepieciešamo līdzekļu avotiem, kurā tiesiskajās attiecībās uzstājas tikai pašvaldība (aizvietojot dzīvokļu īpašnieku vēl neizveidojušos kopumu), no vienas puses, un tās nolīgtais mājas pārvaldītājs, no otras puses, atsevišķs dzīvokļa īpašnieks nevar individuāli vērsties pret mājas pārvaldītāju administratīvajā procesa kārtībā.

**Latvijas Republikas Augstākās tiesas
Senāta Administratīvo lietu departamenta
2011.gada 16.jūnija
SPRIEDUMS
Lieta Nr. A42575707
SKA-23/2011**

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments kopsēdē šādā sastāvā:

kopsēdes priekšsēdētāja senatore	V.Krūmiņa
senatore	J.Briede
senators	A.Guļāns
senatore	V.Kakste
senatore	D.Mīta
senators	J.Neimanis
senatore	I.Skultāne
senatore	R.Vīduša

piedaloties pieteicēja *V.Ļ.* pārstāvjiem *L.D.* un *V.Z.*,
 atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Patērētāju tiesību aizsardzības
 centra pārstāvim Andim Priedītim,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz pieteicēja
 V.Ļ. pieteikumu par Patērētāju tiesību aizsardzības centra 2007.gada 5.jūlija lēmuma atcelšanu

un administratīvā akta izdošanu, sakarā ar V.Ļ. kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2010.gada 30.marta spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] SIA „Vecliepāja” (šobrīd – SIA „Liepājas namu apsaimniekotājs”) ir dzīvojamās mājas Liepājā, [adrese] apsaimniekotāja un pārvaldītāja, kura šo uzdevumu veic saskaņā ar līgumu, kas noslēgts ar Liepājas pilsētas pašvaldību. Minētā sabiedrība 2004.gada 29.septembrī noslēdza ar banku aizdevuma līgumu individuālo siltummezglu iegādei un uzstādīšanai.

Pieteicējs [adrese] un citi dzīvojamās mājas dzīvokļu īpašnieki vērsās Patērētāju tiesību aizsardzības centra Liepājas reģionālajā pārvaldē, lūdzot atzīt aizdevumu par nelikumīgu. Pārvalde ar 2007.gada 20.aprīļa lēmumu minēto lūgumu noraidīja.

Šo lēmumu Patērētāju tiesību aizsardzības centrs ar 2007.gada 5.jūlija lēmumu atstāja negrozītu un noraidīja lūgumu saukt mājas pārvaldītāju pie administratīvās atbildības.

[2] Pieteicējs vērsās tiesā par minētā Patērētāju tiesību aizsardzības centra lēmuma atcelšanu un administratīvā akta izdošanu.

Lietā trešās personas statusā pieaicināta SIA „Liepājas namu apsaimniekotājs”.

[3] Administratīvā rajona tiesa ar 2009.gada 6.marta spriedumu pieteikumu noraidīja, pamatojoties uz tālāk minētajiem argumentiem.

[3.1] Pieteicēja pieteikuma mērķis ir novērst trešās personas prettiesiskas darbības, uzliekot pienākumu pieteicējam kā dzīvojamās mājas dzīvokļa īpašniekam uzņemties trešās personas ar aizdevuma (kredīta) līgumu nodibinātās saistības (atmaksāt aizņēmumu). Ar aizdevuma līguma saistībām pieteicējam nepamatoti tiek paaugstināta ikmēneša maksa par patērēto siltumenerģiju un dzīvojamās mājas apsaimniekošanu.

[3.2] Dzīvokļu īpašnieku tiesības pārvaldīt dzīvojamo māju rodas nevis līdz ar īpašumtiesību nostiprināšanu zemesgrāmatā, bet tad, kad dzīvokļu īpašnieki normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā pārņēmuši dzīvojamās mājas pārvaldīšanas tiesības no pašvaldības. Līdz brīdim, kamēr mājas pārvaldīšanas tiesības tiek nodotas dzīvokļu īpašnieku sabiedrībai vai ar dzīvokļu īpašnieku savstarpēju līgumu pilnvarotai personai, saskaņā ar likuma „Par valsts un pašvaldības dzīvojamo māju privatizāciju” 50.panta trešo daļu dzīvojamās mājas pārvaldīšanas un apsaimniekošanas pienākums ir pašvaldībai. Izskatāmajā gadījumā dzīvojamās mājas dzīvokļu īpašnieki nav pārņēmuši pārvaldīšanas tiesības no pašvaldības, tāpēc pārvaldīšanu veic trešā persona. Trešā persona nav noslēgusi apsaimniekošanas līgumu ar pieteicēju. Taču apsaimniekotājam ir tiesības iekasēt samaksu par siltumapgādes pakalpojumiem no pieteicēja arī tajā gadījumā, ja pieteicēja griba un līdzdalības forma mājas apsaimniekošanā atšķiras no citu dzīvojamās mājas dzīvokļu īpašnieku gribas.

[3.3] Līgums par dzīvojamās mājas apsaimniekošanu un uzturēšanu nav noslēgts, jo puses nav varējušas vienoties. Patērētāju tiesību aizsardzības centrs var izvērtēt kāda līguma nosacījumu atbilstību patērētāju tiesību aizsardzības prasībām, un tas nav šīs lietas gadījums. Patērētāju tiesību aizsardzības centrs privāttiesībās pastāvošā privātautonomijas principa dēļ nevar uzlikt pienākumu noslēgt līgumu un iejaukties dzīvojamās mājas pārvaldīšanā. Turklāt pieteicējs nav uzskatāms par konkrētā aizdevuma līguma dalībnieku, un šā līguma noslēgšana neietekmē tiesiskās attiecības starp pieteicēju un apsaimniekotāju. Atbilstoši Ministru kabineta

1995.gada 28.februāra noteikumu Nr.41 „Siltumenerģijas piegādes un lietošanas noteikumi” (turpmāk – Siltumenerģijas piegādes un lietošanas noteikumi) 18.punktam, siltumapgādes sistēmas jāaprīko ar norēķinu uzskaites mēraparātiem, un ar šo mēraparātu iegādi, uzturēšanu, nomaiņu, remontu un apkopi saistītos izdevumus sedz lietotājs. Par lietotāju ir uzskatāma trešā persona, jo tā no energoapgādes uzņēmuma iepērk siltumenerģiju, to izmantojot tās apsaimniekošanā esošo dzīvojamo māju energoapgādei. Savukārt pieteicējs ir uzskatāms par galalietotāju.

Turklāt atsevišķiem dzīvokļu īpašniekiem kā mājas siltumapgādes sistēmas kopīpašniekiem nav tiesību patstāvīgi stāties līgumiskās attiecībās ar energoapgādes uzņēmumu, bet tas darāms ar visu kopīpašnieku vienotu gribu. Kamēr dzīvokļu īpašnieki nav vienojušies par dzīvojamās mājas apsaimniekošanas formu, tieši apsaimniekotājs ir tā persona, kurai ir tiesības stāties tiesiskajās attiecībās ar energoapgādes uzņēmumu. Arī citās attiecībās ar pakalpojumu sniedzējiem dzīvokļu īpašnieku kopumu pārstāv trešā persona kā apsaimniekotājs.

[4] Izskatījusi lietu sakarā ar pieteicēja apelācijas sūdzību, Administratīvā apgabaltiesa ar 2010.gada 30.marta spriedumu pieteikumu par Patērētāju tiesību aizsardzības centra lēmuma atcelšanu un labvēlīga administratīvā akta izdošanu noraidīja. Tiesa, precizējot pieteikuma mērķi, atzina, ka pieteicējs šajā administratīvajā procesā vēlas konkrētu tiesisko seku iestāšanos – novērst trešās personas ar banku noslēgtā aizdevuma līguma darbības sekas attiecībā uz pieteicēju (pieteicēja pienākumu atmaksāt aizņēmumu), kā arī novērst situāciju, kad pieteicējam kā dzīvokļa īpašniekam tiek atteikts noslēgt rakstisku līgumu par dzīvojamās mājas apsaimniekošanu un uzturēšanu.

Pārbaudot pieteikuma pamatotību, apgabaltiesa spriedumā pievienojās rajona tiesas sprieduma motivācijai un norādīja, ka Patērētāju tiesību aizsardzības centrs, ievērojot privātautonomijas principu, nevar uzdot kādai personai noslēgt ar pieteicēju atsevišķu rakstveida kreditēšanas līgumu par siltummezgla iegādi un uzstādīšanu. Par, pieteicēja ieskatā, palielināto siltumenerģijas tarifu pieteicējs var vērsties Sabiedrisko pakalpojumu regulēšanas komisijā.

[5] Pieteicējs par Administratīvās apgabaltiesas spriedumu ir iesniedzis kasācijas sūdzību, kurā lūdz spriedumu atcelt, norādot tālāk minēto.

Tiesa nepamatoti piemēroja Siltumenerģijas piegādes un lietošanas noteikumu 18.punktu, nepamatoti nepiemēroja Ministru kabineta 1996.gada 23.aprīļa noteikumu Nr.154 „Dokumentu izstrādāšanas un noformēšanas noteikumi” 14.punktu un 15.1.apakšpunktu, likuma „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju” 50.panta pirmo daļu un 51.panta piektās daļas 4.punktu, Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 3.panta 1., 7. un 8.punktu un Ministru kabineta 2005.gada 22.februāra noteikumus Nr.135 „Kārtība, kādā nosakāma maksa par dzīvojamās mājas uzturēšanu un apsaimniekošanu”. Tiesa atbilstoši šīm tiesību normām nav ņēmusi vērā, ka pieteicējam prettiesiski tiek uzspiests noslēgtais aizdevuma līgums, par kuru pieteicējam nav bijusi iespēja paust savu viedokli. Līgumu nedrīkstēja parakstīt bez dzīvokļa īpašnieku, kas ir patiesie siltumenerģijas lietotāji, piekrišanas.

[6] Par kasācijas sūdzību Patērētāju tiesību aizsardzības centrs iesniedzis paskaidrojumus, kuros kasācijas sūdzību neatzīst.

[7] Arī trešā persona iesniegusi paskaidrojumus par kasācijas sūdzību, norādot, ka kasācijas sūdzībai nepiekrīt.

[8] Tiesas sēdē pieteicēja pārstāvji uzturēja kasācijas sūdzību saskaņā ar tajā minētajiem argumentiem. Atbildētājas pārstāvis kasācijas sūdzību neatzina.

Motīvu daļa

[9] Pieteicējs, kurš ir dzīvokļa īpašnieks daudzdzīvokļu dzīvojamā mājā, nav apmierināts ar situāciju, ka mājas pārvaldītājs (apsaimniekotājs) – pašvaldības kapitālsabiedrība – neatkarīgi no dzīvokļu īpašnieku viedokļa ir ņēmis aizdevumu un par to iegādājies un uzstādījis mājā siltummezglu. Pieteicējs neuzskata par pareizu, ka viņam būtu jāpiekrīt pārvaldītāja uzņemtajām saistībām un faktiski jāuzņemas šo saistību izpilde, nomaksājot aizdevumu.

[10] Likums „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju” nosaka kārtību, kādā tiek privatizētas dzīvojamās un nedzīvojamās telpas valstij un pašvaldībai piederošajās dzīvojamās mājās. Dzīvojamo māju privatizācija ir sastāvdaļa plašākā īpašuma konversijas procesā, kurā valstij un pašvaldībai nevajadzīgais īpašums (tāds, kas nav nepieciešams valsts pārvaldes funkciju veikšanai) tiek nodots privātpersonām, tādējādi attīstot tirgus ekonomiku, kā arī sasniežot citus mērķus, šajā gadījumā, nodrošinot tiesības uz mājokli.

Privatizācijas rezultātā privātpersonas iegūst īpašuma tiesības uz nekustamo īpašumu, tātad reizē iegūst varu, kura izriet no īpašuma tiesībām, gan arī tai jāsāk pildīt pienākumi, kurus likums var paredzēt īpašniekiem (Civillikuma 1036.pants, likuma „Par dzīvokļa īpašumu” 8.pants, Latvijas Republikas Satversmes 105.pants).

[11] Daudzdzīvokļu dzīvojamā mājā esoša dzīvokļa privatizācijas gadījumā persona iegūst īpašumā īpatnēju īpašuma objektu, proti, gan atsevišķo īpašumu, gan proporcionāli atsevišķā dzīvokļa lielumam arī dzīvojamās mājas daļu kā kopīpašumu. Gan īpašuma tiesību izmantošana, gan īpašnieka pienākumu pildīšana šāda īpatnēja īpašuma objekta gadījumā arī ir ar savu specifiku. Kā noteikts likuma „Par dzīvokļa īpašumu” 8.pantā (*redakcijā, kas bija spēkā aizdevuma līguma noslēgšanas laikā un arī Patērētāju tiesību aizsardzības centra lēmuma pieņemšanas laikā*), visu dzīvokļu īpašnieku pienākums ir piedalīties daudzdzīvokļu mājas kopīpašumā esošās daļas pārvaldīšanā un apsaimniekošanā. Šim nolūkam dzīvokļu īpašnieki izveido dzīvokļu īpašnieku sabiedrību vai slēdz savstarpēju līgumu Civillikumā noteiktajā kārtībā.

Attiecībā uz privatizēto dzīvokļu īpašniekiem šis pienākums noteikts likuma „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju” 50.panta pirmās daļas 2.punktā, kas noteic, ka privatizēto dzīvokļu īpašniekiem ir pienākums piedalīties daudzdzīvokļu mājas kopīgā pārvaldīšanā un apsaimniekošanā, apvienojoties ar citiem mājas īpašniekiem dzīvokļu īpašnieku sabiedrībā vai slēdzot līgumu par kopīpašuma pārvaldīšanu un apsaimniekošanu, ievērojot spēkā esošos normatīvos aktus.

Daudzdzīvokļu dzīvojamās mājas *kopīpašuma* kopīga pārvaldīšana ir īpašs īpašuma tiesību īstenošanas veids, kura ietvaros katrs dzīvokļa īpašnieks nav pilnībā patstāvīgs subjekts, bet tiesības var īstenot tikai kopā ar citiem dzīvokļu īpašniekiem. Respektīvi, mājas pārvaldīšanas jautājumos atsevišķs dzīvokļa īpašnieks nav patstāvīgs tiesību subjekts, bet iekļaujas tiesību subjektā – dzīvokļu īpašnieku kopumā. Tieši tas, un nevis katrs atsevišķs dzīvokļa īpašnieks, uzstājas arī ar mājas pārvaldīšanu saistītajās tiesiskajās attiecībās ar trešajām personām. Minētais skaidri bija noteikts likuma „Par dzīvokļa īpašumu” 27.¹panta pirmajā daļā: par daudzdzīvokļu mājas kopīpašumā esošās daļas pārvaldīšanu un apsaimniekošanu lemj tikai daudzdzīvokļu mājas *dzīvokļu īpašnieku kopsapulce*. Šobrīd to

nosaka Dzīvokļa īpašuma likuma 16.pants: *dzīvokļu īpašnieku kopība* ir tiesīga izlemt ikvienu jautājumu, kas attiecas uz kopīpašumā esošo daļu (panta pirmā daļa); vienīgi dzīvokļu īpašnieku kopība ir tiesīga pieņemt lēmumu par kopīpašumā esošās daļas pārvaldīšanas formu, atsevišķu vai visu dzīvojamās mājas pārvaldīšanas darbību uzdošanu pārvaldniekam, dzīvojamās mājas pārvaldīšanas izdevumu noteikšanas un maksāšanas kārtību (panta otrās daļas 7., 8., 9.punkts).

[12] Atbilstoši likuma „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju” 50.panta septītajai daļai pašvaldības pienākums ir pārvaldīt un apsaimniekot dzīvojamo māju līdz tās pārvaldīšanas tiesību nodošanai dzīvokļu īpašnieku sabiedrībai vai ar dzīvokļu īpašnieku savstarpēju līgumu pilnvarotai personai. 51.panta trešā un ceturtā daļa noteic, ka pašvaldība nodod dzīvojamās mājas pārvaldīšanas tiesības dzīvokļu īpašnieku sabiedrībai vai ar dzīvokļu īpašnieku savstarpēju līgumu pilnvarotai personai, ja dzīvojamā mājā privatizēta ne mazāk kā puse no visiem mājā esošajiem privatizācijas objektiem. Ja dzīvojamā mājā privatizēta mazāk nekā puse no visiem mājā esošajiem privatizācijas objektiem, pašvaldība var nodot dzīvojamās mājas pārvaldīšanas tiesības dzīvokļu īpašnieku sabiedrībai vai ar dzīvokļu īpašnieku savstarpēju līgumu pilnvarotai personai, ievērojot vairākus tālāk pantā norādītos nosacījumus.

No minētajām normām redzams, ka privatizēto dzīvokļu īpašnieki tikai tad var pārņemt pārvaldīšanas tiesības, kad privatizēta noteikta daļa dzīvokļu *un* kad ir izveidota dzīvokļu īpašnieku sabiedrība vai dzīvokļu īpašnieki spējuši līgumā vienoties par pilnvarotu personu.

[13] Kamēr nav izveidojies dzīvokļu īpašnieku kopums, kas kā subjekts var veikt mājas pārvaldīšanu un saistībā ar to uzstāties tiesiskajās attiecībās ar trešajām personām, dzīvokļu īpašnieki paši nepiedalās būtisko jautājumu izlemšanā par mājas pārvaldīšanu. Būtībā dzīvokļu īpašnieki ir personas, kas gūst labumu no tā, ka pašvaldība (ar tās uzdevumu pildoša mājas pārvaldītāja palīdzību) pilda tai no likuma izrietošo pienākumu. Iespēja dzīvokļu īpašniekiem, likumā noteiktajā kārtībā vienojoties, noteikt mājas pārvaldīšanas un apsaimniekošanas kārtību un maksu par to likuma „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju” 50.pantā tika ietverta tikai ar 2008.gada 21.februāra grozījumiem, kas nav attiecināmi uz šo lietu.

Atsevišķas tiesiskās attiecības, kas pastāv starp katru atsevišķu dzīvokļa īpašnieku un mājas pārvaldītāju līdz ar to ietver tikai tos jautājumus, kuri risināmi attiecībā uz katru konkrētu dzīvokli. Kā izriet no normatīvajiem aktiem, katram dzīvokļa īpašniekam, kurš saņem labumu no mājas kopējās pārvaldīšanas, ir jāmaksā apsaimniekošanas maksa (pārvaldīšanas izdevumi), kā arī citi izdevumi, kas pat nav atkarīgi no tā, vai pastāv atsevišķi noslēgts „apakšlīgums” starp dzīvokļa īpašnieku un mājas pārvaldītāju (likuma „Par dzīvokļa īpašumu” 12.pants, šobrīd Dzīvokļa īpašuma likuma 10.pants). Strīdi šo individuālo attiecību ietvaros ir risināmi privāttiesiskā formā – vispārējās jurisdikcijas tiesā civilprocesuālā kārtībā.

[14] Šajā lietā pieteicēja skartais jautājums attiecas uz pašu pārvaldīšanas pienākuma būtību jeb galveno saturu, proti, ciktāl sniedzas mājas kopējās pārvaldīšanas pienākums attiecībā uz mājas kopīpašumu (vai pārvaldītājam ir pienākums nomainīt māju individuālos siltummezglus) un par šā pienākuma pildīšanai nepieciešamo līdzekļu avotiem.

Tas ir jautājums, kurā tiesiskajās attiecībās uzstājas tikai pašvaldība (aizvietojojot dzīvokļu īpašnieku vēl neizveidojušos kopumu), no vienas puses, un tās nolīgtais namu pārvaldītājs, no otras puses. Līdz ar to pieteicējs kā atsevišķs dzīvokļa īpašnieks nevar individuāli vērsties pret mājas pārvaldītāju.

[15] Izskatāmajā gadījumā pieteicējs ir vērsies pie Patērētāju tiesību aizsardzības centra, lūdzot tam novērst, pieteicēja ieskatā, prettiesisku mājas pārvaldītāja rīcību.

Saskaņā ar Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 1.panta 3.punktu patērētājs ir fiziskā persona, kas izsaka vēlēšanos iegādāties, iegādājas vai varētu iegādāties vai izmantot precī vai pakalpojumu nolūkam, kurš nav saistīts ar tās saimniecisko vai profesionālo darbību. Patērētāju tiesību aizsardzības tiesiskā regulējuma mērķis, kā izriet no Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 2.panta, ir dot patērētājam kā preču pirkuma vai pakalpojumu sniegšanas līguma, tātad privāttiesiska līguma, vājākajai pusei papildu aizsardzību pret otras līguma puses – preces ražotāja, pārdevēja, pakalpojuma sniedzēja – faktiskajām iespējām noteikt netaisnīgus līguma noteikumus vai pret citiem no pušu nevienlīdzības izrietošiem faktoriem. Tās ir imperatīvas publisko tiesību normas, un Patērētāju tiesību aizsardzības centram saskaņā ar Patērētāju tiesību aizsardzības likuma normām ir noteikta kompetence kā valsts pārvaldes iestādei, izmantojot tai piešķirto valsts varu, prasīt no pakalpojuma sniedzēja vai preces pārdevēja, vai ražotāja šo publisko tiesību normu ievērošanu (*sk. Senāta 2007.gada 19.aprīļa sprieduma lietā Nr.SKA-141/2007 9.punktu*). Patērētāju tiesību aizsardzības centrs var iejaukties, piemēram, ja līgumā ir ietverti netaisnīgi noteikumi, ja sniegts līgumam neatbilstošs pakalpojums vai pārdota neatbilstoša prece.

Senāta ieskatā, atsevišķi dzīvokļu īpašnieki kā patērētāji (jautājumos, kas skar individuālās attiecības starp dzīvokļa īpašnieku un mājas pārvaldītāju) un arī dzīvokļu īpašnieku kopums kā patērētāju kopums varētu vērsties Patērētāju tiesību aizsardzības centrā savu patērētāju interešu aizsardzības nolūkā, tostarp iepretim mājas pārvaldītājam, kuru dzīvokļu īpašnieku kopums nolīdzis mājas pārvaldīšanai. Tāpat arī laikā, kamēr nav izveidojies privatizēto dzīvokļu īpašnieku kopums un par mājas pārvaldīšanu gādā pašvaldība, nebūtu jāizslēdz iespēja atsevišķam dzīvokļa īpašniekam kā patērētājam vērsties Patērētāju tiesību aizsardzības centrā, prasot aizsardzību jautājumos, kas skar individuālās attiecības starp dzīvokļa īpašnieku un mājas pārvaldītāju.

[16] Taču izskatāmajā gadījumā tas nevar notikt to iemeslu dēļ, kuri redzami no iepriekš apskatītās tiesiskā regulējuma un pieteicēja prasījuma būtības:

- 1) persona, kura uzdevusi SIA „Liepājas namu apsaimniekotājs” veikt dzīvojamās mājas pārvaldīšanu, ir pašvaldība, kura gādā par dzīvojamās mājas pārvaldīšanu, tātad jautājumos, kas attiecas uz šo tiesisko attiecību dibināšanu, saturu, grozīšanu un izbeigšanu, neviena puse nav patērētājs,
- 2) pieteicēja izvirzītais strīdus jautājums – mājas individuālā siltummezgla iegāde – pārsniedz tiesiskās attiecības, kas veidojas starp individuāla dzīvokļa īpašnieku un mājas pārvaldītāju.

Tā kā pieteicējs ir vērsies ar iesniegumu tādā jomā, kas izskatāmajā gadījumā nav pakļauta Patērētāju tiesību aizsardzības centra kontrolei, šāds pieteikums tieši attiecībā pret konkrēto iestādi nav izskatāms administratīvā procesa kārtībā. Līdz ar to tiesvedība lietā izbeidzama, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 282.panta 1.punktu.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 282.panta 1.punktu, 348.panta 3.punktu un 351.pantu, Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments

n o s p r i e d a

Atcelt Administratīvās apgabaltiesas 2010.gada 30.marta spriedumu.
Izbeigt tiesvedību lietā.
Spriedums nav pārsūdzams.

Kopsēdes priekšsēdētāja senatore
Senatore
Senators
Senatore
Senatore
Senators
Senatore
Senatore

V.Krūmiņa
J.Briede
A.Guļāns
V.Kakste
D.Mita
J.Neimanis
I.Skultāne
R.Vīduša